

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **M. F.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2025, č. j. 30 A 88/2025-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně podala dne 21. 2. 2025 u žalovaného stížnost na postup Nemocnice Milosrdných bratří související s operací kyčelního kloubu a následnou rehabilitací její matky, paní M. F.. Žalovaný žalobkyni informoval, že stížnost bude řešena v režimu zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), a ustanovil k vypracování nezávislého stanoviska k této stížnosti nezávislého odborníka prof. MUDr. Tomáše Trče, CSc., MBA, soudního znalce v odvětví ortopedie (se specializací ortopedie - traumatologie). Na základě uvedeného stanoviska žalovaný vyřídil stížnost žalobkyně sdělením ze dne 21. 7. 2025, sp. zn. S-JMK 28717/2025 OZ/Zem, č. j. JMK 104234/2025, tak, že ji shledal částečně nepřezkoumatelnou a částečně nedůvodnou. Žalobkyně poté zaslala e-mailem ze dne 13. 8. 2025 ustanovenému odborníkovi polemiku s jeho závěry a rovněž se dne 30. 7. 2025 obrátila na Ministerstvo zdravotnictví se stížností na postup žalovaného při vyřizování její stížnosti a s návrhem na přijetí opatření proti nečinnosti vůči žalovanému. Ministerstvo zdravotnictví stížnost usnesením ze dne 1. 9. 2025, č. j. MZDR19684/2025-15/OZP, postoupilo k vyřízení

žalovanému jakožto správnímu orgánu příslušnému podle § 175 odst. 4 správního řádu. Žalovaný v přípisu ze dne 30. 9. 2025, sp. zn. S-JMK125477/2025 OZ, č. j. JMK 135450/2025 (dále jen „sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2025“), shledal žalobkyní uplatněné stížnostní body týkající se postupu Nemocnice Milosrdných bratří a zdravotnické záchranné služby při péči o matku žalobkyně po úrazu, k němuž došlo dne 24. 2. 2023, buď nedůvodnými, nebo nepřezkoumatelnými.

II.

[2] Žalobkyně následně u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) brojila žalobou proti tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v řádném a účinném neprošetření postupu Nemocnice Milosrdných bratří a zdravotnické záchranné služby při převozu, operaci a následné péči o její matku, konkrétně pak nesouhlasila s obsahem sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2025.

[3] Krajský soud shora specifikovaným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) žalobu odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 12. 2025; shodně dále), neboť dospěl k závěru, že vyřízení stížnosti na poskytování zdravotní péče nepředstavuje zásah, který by mohl být předmětem žaloby ve správním soudnictví.

[4] Pro úplnost krajský soud dodal, že i pokud by shledal žalobu přípustnou, musel by ji odmítnout pro opožděnost. Subjektivní lhůtu k podání zásahové žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. bylo totiž nutno počítat již od vyřízení původní stížnosti žalobkyně sdělením žalovaného ze dne 21. 7. 2025.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti napadenému usnesení podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka především v kasační stížnosti podrobně připomíná obsah sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2025 a svého vyjádření k němu uvedeného v žalobě (tuto část kasační stížnosti zde Nejvyšší správní soud nerekapituluje, neboť není pro posouzení věci v řízení o kasační stížnosti směřující proti usnesení o odmítnutí žaloby krajským soudem relevantní). Poté zdůrazňuje, že žalovaný byl povinen důkladně a řádně prošetřit všechny relevantní okolnosti spojené s namítaným postupem Nemocnice Milosrdných bratří a zdravotnické záchranné služby při převozu, operaci a následné péči o její matku, umožnit stěžovatelce hájit práva její zesnulé matky, práva stěžovatelky a její rodiny a případně k tomu zajistit důkazy. Jelikož tak žalovaný neučinil a nápravu nezjednal ani Ministerstvo zdravotnictví, které věc postoupilo žalovanému, byla práva stěžovatelky i její rodiny porušena. Těchto práv se stěžovatelka a její rodina doposud nedomohla a důsledky postupu žalovaného vůči nim nadále trvají. Podle stěžovatelky se žalovaný uvedeným přístupem a vydáním sdělení ze dne 30. 9. 2025 dopustil nezákonného zásahu, proti kterému je přípustná žaloba podle § 82 s. ř. s.

[7] Stěžovatelka tedy nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že v případech shodných s tím jejím nemůže dojít k zásahu do subjektivních práv podatele a že se stěžovatelka

pokračování

domáhala přezkumu takového postupu, který do působnosti správních soudů nespadá. Stěžovatelka namítá, že v případě přijetí výkladu podaného krajským soudem by mohly správní úřady postupovat, jak uznají za vhodné, aniž by byly za své jednání postižitelné. Šetření stížností bez možnosti následné kontroly by pak postrádalo jakýkoliv smysl a dalo by to správním orgánům prostor pro libovůli.

[8] Stěžovatelka rovněž žalovanému vytýká, že byl fakticky nečinný a že ačkoliv učinil jisté formální kroky, nejednalo se o zákonný postup, resp. správný úřední postup, a řádné prověření stěžovatelkou doložených skutečností.

[9] Stěžovatelka dále namítá, že ač v žalobě požádala, aby případně byla vyzvána k přizpůsobení obsahu žaloby, resp. ke změně žalobního typu, krajský soud takto před vydáním napadeného usnesení nepostupoval. Tato povinnost přitom vyplývá z judikatury, např. z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, nebo z nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20. V nynějším případě totiž podle stěžovatelky připadalo v úvahu také podání žaloby proti rozhodnutí, popřípadě podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.

[10] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že i pokud by byla žaloba přípustná, byla by opožděná. Vycházejí z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 985/20, má za to, že její zásahová žaloba neobsahuje pouze prvky deklaratorní zásahové žaloby, ale rovněž zásahové žaloby zápůřčí, kterou se domáhá, aby soud zakázal správnímu orgánu pokračovat v porušování jeho povinností. V takovém případě se počátek dvouměsíční lhůty k podání zásahové žaloby odvíjí až od její vědomosti o vyřízení jiného právního prostředku nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., za který stěžovatelka považovala stížnost k Ministerstvu zdravotnictví. Stěžovatelka zdůrazňuje, že její první stížnost nebyla řádně vyřízena sdělením žalovaného ze dne 21. 7. 2025, neboť následně v přípisech ze srpna či září 2025 žalovaný nereaguje na další stížnost stěžovatelky ohledně neúplného a nepřesvědčivého znaleckého posudku. Subjektivní lhůtu k podání zásahové žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. tedy podle stěžovatelky nebylo možné počítat již od vyřízení její původní stížnosti sdělením žalovaného ze dne 21. 7. 2025, ale až od vyřízení její následné stížnosti podané Ministerstvu zdravotnictví, k čemuž došlo dne 30. 9. 2025.

[11] Stěžovatelka je také přesvědčená o tom, že krajským soudem citovaná judikatura není v jejím případě použitelná. Nezabývá se totiž porušením práva na řádné a účinné prošetření věci a právem na spravedlivý proces, ani povinností znalce zpracovat úplný a přesvědčivý znalecký posudek a povinností správního orgánu tyto náležitosti znaleckého posudku řádně vyhodnotit, než na základě takového posudku vydá své rozhodnutí, vyjádření, sdělení či stanovisko, ani otázce nápravných opatření, která mají chránit práva stěžovatelky a její rodiny na řádnou péči a nevěnuje se ani systémovému problému spádovosti nemocnic v České republice.

[12] Stěžovatelka nakonec vytýká krajskému soudu i to, že při rozhodování o nákladech řízení nepřihlédl k závěrům nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2023, sp. zn. III. ÚS 1167/23.

IV.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předesílá, že stěžovatelčinu stížnost směřující proti Nemocnici Milosrdných bratří prošetřil dvakrát. Poprvé ji po podání samotnou stěžovatelkou vyhodnotil jako stížnost podle zákona o zdravotních službách a podruhé jako doplnění dříve podané stížnosti poté, co mu stížnost k vyřízení postoupilo Ministerstvo zdravotnictví. Ztotožňuje se s právním názorem vysloveným v napadeném usnesení, že vyřízením stížnosti nemohlo být za žádných okolností zasaženo do veřejných subjektivních práv stěžovatelky.

[14] Žalovaný ve vyjádření rovněž uvádí, že u něj stěžovatelka jen za rok 2025 podala celkem 12 stížností na různé poskytovatele zdravotních služeb, přičemž v textu kasační stížnosti zaměňuje a dohromady propojuje dvě různé stížnosti podané proti Nemocnici Milosrdných bratří, stížnost proti Fakultní nemocnici u sv. Anny a stížnost proti Zdravotnické záchranné službě Jihomoravského kraje.

[15] Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že byl v případě stěžovatelčiny stížnosti fakticky nečinný. Tuto stížnost vyhodnotil dne 21. 7. 2025, přičemž lhůta k jejímu prošetření končila až dne 4. 8. 2025. O datu, od kdy běží lhůta k projednání stížnosti, přitom byla stěžovatelka informována ve Sdělení o ustavení nezávislého odborníka ze dne 15. 5. 2025, sp. zn. S-JMK28717/2025, č. j. JMK68082/2025.

[16] V podrobné polemice se žalovaný dále vyjadřuje ke stěžovatelčiným tvrzením uplatněným k jednotlivým bodům sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2025, které uváděla i v žalobě. Tuto obsáhlou část vyjádření zde kasační soud nerekapituluje, neboť pro nynější řízení, v němž jde o přezkum usnesení o odmítnutí žaloby, není relevantní.

[17] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného setrvává na své dosavadní argumentaci.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že směřuje-li kasační stížnost proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby, lze úspěšně uplatnit pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. namítat nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby). Tento důvod je ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v sobě tedy zahrnuje jak nezákonnost samotného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, tak i procesní pochybení soudu, která tomuto rozhodnutí předcházela. Uvedený důvod podání kasační stížnosti totiž „konzumuje“ i důvody kasační stížnosti jinak podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, nebo ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 As 47/2016-39).

pokračování

[21] Jakékoliv námitky směřující do merita věci v takovém případě nejsou přípustné, neboť krajský soud se předmětem podané žaloby dosud nezabýval, ale ukončil věc bez toho, že by zaujal stanovisko k meritu věci. Kasační stížností tak lze brojit jen proti nezákonnosti daného procesního rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházejícího a kasační soud se zabývá výhradně otázkou, zda byly splněny zákonné předpoklady pro odmítnutí žaloby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65).

[22] Krajský soud v napadeném usnesení odmítl stěžovatelčinu žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., konkrétně proto, že tvrzené jednání zjevně a nepochybně nemohlo být nezákonným zásahem.

[23] Nejvyšší správní soud již v rozsudku svého rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, vyslovil, že žaloba musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek podmínky řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu, pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. V témže rozsudku dále také dovodil, že „odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná. Soud zde bude přihlížet též k závěrům ustálené judikatury, která dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být [...]. Pokud nebude zásahová žaloba odmítnuta proto, že v žalobě označené jednání nemůže být již z povahy věci nezákonným zásahem, je na místě zkoumat její přípustnost dle § 85 s. ř. s., části věty před středníkem. Toto ustanovení praví: Žaloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Soud si musí nejprve ujasnit, zda projednávaná žaloba je ‚zápůřčí‘, tj. směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, anebo ‚určovací‘, tedy směřuje proti zásahu, který již ukončen byl. Zatímco u určovací žaloby nezkoumá, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil, u zápůřčí žaloby takové zkoumání provést musí. Zjistí-li, že uvedené právní prostředky měl žalobce k dispozici, avšak nevyužil jich, musí být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. Teprve není-li výše uvedených důvodů k odmítnutí žaloby, věnuje se soud zkoumání včasnosti žaloby. Je důležité uvedený algoritmus dodržet a jeho jednotlivé kroky nezaměnit mimo jiné proto, že posouzení včasnosti žaloby se odvíjí i od toho, jakým způsobem byly vypořádány prostředky ochrany či nápravy, jedná-li se o zápůřčí žalobu a takové prostředky měl žalobce k dispozici, resp. byl povinen je uplatnit.“ (důraz přidán soudem). Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že právě citovaný rozsudek byl následně zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18. Ten však vyslovil nesouhlas pouze se závěry týkajícími se běhu objektivní lhůty k podání zásahové žaloby, aniž v uvedeném nálezu současně jakkoliv zpochybnil výše citované závěry rozšířeného senátu, které tak jsou nadále použitelné.

[24] V posuzované věci mělo být tvrzeným nezákonným zásahem sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2025, kterým vyřídil její stížnost (resp. doplnění předchozí stížnosti). K otázce právní povahy stanovisek (sdělení) ke stížnosti podle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2014, č. j. 2 As 41/2014-47, vyslovil, že „[p]ředmětem stížnostního řízení dle citovaného zákona není rozhodování o právech a povinnostech podatele stížnosti, ale jde o prošetření skutečností ve stížnosti uvedených, přičemž

zákon stěžovateli v souvislosti s vyřizováním jeho stížnosti nesvěřuje žádná konkrétní procesní oprávnění. Výsledkem stížnostního řízení je pak zjištění, zda při poskytování zdravotních služeb nebo činností s tím souvisejících bylo shledáno pochybení dotýkající se práv nebo povinností pacienta. V případě pozitivního zjištění pak správní orgán uloží poskytovateli nápravná opatření nebo podá podnět příslušnému orgánu či komoře (...) [§ 96 odst. 1 písm. b) zákona o zdravotnických službách]. Ani jedna z uvedených alternativ se nedotýká veřejných subjektivních práv stěžovatele (...). Uplatnění stížnosti dle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách lze tedy připodobnit k pouhému podnětu, přičemž jeho možný důsledek (uložení nápravných opatření, resp. podání podnětu příslušnému orgánu) závisí na posouzení tohoto podání správním orgánem, a stěžovatel tak nemá právní nárok na jeho kladné vyřízení. K zásahu do subjektivních práv stěžovatele samotným vyřízením jeho stížnosti dojít nemohlo, neboť nesvědčí-li stěžovateli veřejné subjektivní právo na provedení určitého opatření nebo na zahájení určitého řízení, nemůže být dotčen ani sdělením, že správní orgán pro takový postup neshledal důvody. Žalobou napadený přípis žalovaného je tedy třeba považovat za pouhé sdělení výsledku přezkumu stěžovateli, které není způsobilé se jakkoliv negativně projevit v jeho právní sféře; jeho práva a povinnosti zůstávají zcela nedotčeny.“ (důraz přidán soudem).

[25] Na právě citovaný závěr poukázal v usnesení ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3939/18, také Ústavní soud, v němž se taktéž zabýval otázkou právní povahy stanovisek ke stížnosti podle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách. Zdůraznil, že uvedená otázka byla již zodpovězena právní doktrínou, a především judikaturou obecných soudů, přičemž shrnul, že jelikož stanovisko správního orgánu nebo poskytovatele není způsobilé zasáhnout do právní sféry stěžovatele, obecné soudy dospěly k závěru, že jej nelze považovat za „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., ale ani za „zásah“ ve smyslu § 82 a násl. téhož zákona.

[26] Krajský soud tedy v napadeném usnesení zcela správně (i s odkazem na přílehlavou judikaturu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2022, č. j. 10 As 387/2021-98, a v něm citovanou judikaturu) dovodil, že v daném případě chybí podmínka řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, kterou je přípustitelné (plausibilní) tvrzení nezákonného zásahu. S ohledem na shora citované judikатурní závěry totiž nutno dospět k závěru, že sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2025 nemůže být již z povahy věci nezákonným zásahem a tato skutečnost je na podkladě ustálené judikatury zjevná a nepochybná. Uvedené sdělení tudíž nepředstavuje přípustitelné (plausibilní) tvrzení nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. a násl.

[27] Vytýká-li stěžovatelka krajskému soudu to, že ji po podání žaloby nevyzval k přizpůsobení jejího obsahu, resp. ke změně žalobního typu, předtím, než vydal napadené usnesení, lze opět připomenout závěry výše citovaného usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3939/18. V něm Ústavní soud mimo poukázal na to, že stanovisko ke stížnosti podle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách nelze považovat ani za „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., a tudíž ani žalobou proti rozhodnutí nelze proti takovému stanovisku brojit v řízení před správními soudy. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu tedy ve stěžovatelčině případě nepředstavovala alternativu, na jejíž podání by ji mohl krajský soud upozornit a poskytnout jí možnost ke změně uplatněného žalobního typu. Co se týče možného podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 s. ř. s., ani ta nepřicházela v dané věci v úvahu, neboť stěžovatelka brojila proti vydanému sdělení

pokračování

žalovaného ze dne 30. 9. 2025, přičemž z ničeho nevyplývalo, že by žalovanému vytýkala nečinnost v řízení, jehož výsledkem mělo být vydání správního rozhodnutí. Krajský soud tudíž nepochybil ani v tom, že stěžovatelku před vydáním napadeného usnesení nevyzval k úpravě či změně uplatněného žalobního typu.

[28] Ohledně stěžovatelčina nesouhlasu se závěrem krajského soudu vysloveným k otázce opožděnosti žaloby zbývá dodat, že ten uvedl pouze nad rámec potřebného, tedy mimo *ratio decidendi* napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud tak pouze pro úplnost poukazuje opět na (nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 635/18 nedotčené) závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku č. j. 7 As 155/2015-160, zejména na posloupnost úvah ohledně zásahu v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Prvotně je třeba posoudit, zda v žalobě označené jednání vůbec může být z povahy věci (nezákonným) zásahem, poté je na místě zkoumat přípustnost žaloby podle § 85 s. ř. s. a teprve poté se lze zabývat posouzením včasnosti zásahové žaloby. V nynější věci krajský soud žalobu odmítl již v první z výše uvedených fází, tedy po posouzení toho, zda v žalobě označené jednání vůbec může být z povahy věci myslitelným zásahem. V této fázi tudíž nebyl povinen včasnost žaloby zkoumat. S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu o chybějící podmínce řízení, která již sama o sobě musela vést k odmítnutí žaloby, považuje posouzení otázky opožděnosti podané žaloby za nadbytečné.

[29] Nejvyšší správní soud nakonec nepřisvědčil ani kasační námitce, v níž stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu ohledně výroku o nákladech řízení. Krajský soud postupoval zcela v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož v případě, kdy žalobu odmítá, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Závěry stěžovatelkou poukazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2023, sp. zn. III. ÚS 1167/23, přitom nejsou pro posuzovaný případ přílehlavé, neboť se týkají náhrady nákladů řízení úspěšného účastníka, kterým stěžovatelka v daném případě ani nebyla.

[30] Nejvyšší správní soud tedy ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, odmítl-li stěžovatelčinu žalobu pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. proto není naplněn.

VI.

[31] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, právo na náhradu nákladů tohoto řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu